

Benvin Sebastian Madassery atyával

BODNÁR DÁNIEL

India a világ egyik legsokszínűbb országa, ahol kevesek mérhetetlen gazdagságban élnek, míg a népesség többsége mélyszegénységben, nyomorúságos körülmények között tengeti mindennapjait. A szubkontinensnyi területű ország egymilliárd 17 millió lakosából a keresztények száma 24–25 millióra tehető, közülük 16 milliónyian katolikusok, a többiek protestánsok, vagy a kis-egyházak hívei. P. Benvin Sebastian Madassery (1974) indiai pap, verbita szerzetes a dél-indiai Kerala államban született. 2003 óta él Magyarországon, jelenleg a Pápai Missziós Művek magyarországi nemzeti igazgatója. Az indiai keresztényüldözések okairól, háttéréről beszélgettünk vele.

Fel tudja idézni azt a pillanatot, amikor először érezte: Jézus Krisztus szólítja Önt, hogy legyen a szolgálója?

Hagyományos katolikus családban nevelkedtem, én voltam a szüleim harmadik gyereke. A hit számunkra természetes volt, a szüleink belénk nevelték, hogy a keresztény hit az életünk alapja, e nélkül az ember üres doboz csupán. A családom a kereszténységet Szent Tamástól eredezteti. Krisztus után 52-ben Tamás apostol indiai földre érkezett, hogy hirdesse az Evangéliumot, ő lett India apostola. India lakosságának mindössze két és fél százaléka keresztény, s közülük legtöbben — 8–9 millió hívő — az én szülőföldemen, Kerala államban élnek. Kezdetben a törzsi vezetők és családjaik keresztelkedtek meg, akiknek leszármazottai „Tamás-keresztényeknek” nevezik magukat, közéjük tartozik az én családom is. Később szír közvetítéssel is jöttek keresztények, már korán kialakult a malabár-malankár rítus. Ennek hívei — így az én családom is — a római katolikus egyházhoz tartoznak, természetesen elfogadják a pápa primátusát. A 16. század közepén Xavéri Szent Ferenc érkezett Indiába, missziós útra, s nagyon sok embert megkeresztelt. Visszatérve a kérdésre: szüleimtől szigorú nevelést kaptam, de erre szükség is volt, mivel nem voltam éppen mintagyerek, a sport, a verekedés és a játék állt az akkori életem középpontjában. Az indiai társadalmat meghatározza a patriarkális szemlélet, a férfiaktól elvárják, hogy erőt mutassanak fel, s ez már a kamaszkorban is így van. Tizenöt éves voltam, amikor 1989 karácsonyán — biztos, hogy az időpont nem véletlen! — verekedés közben eltört a jobb kezem. Hosszabb időre kórházba kerültem, s ez alatt az idő alatt egy számomra nagyon fontos kérdés merült fel bennem: miért vagyok a világon? Sok olyan dolgot csináltam addig, amit nem szabadott volna. Ha továbbra is ezt az utat folytatom, akkor nem lesz sok értelme az életemnek. Sokáig nem kaptam választ erre a kérdésre, de egyszer csak erős érzés kerített a hatalmába: azért vagyok a vilá-

gon, hogy az életemmel szebbé tegyem, amennyire az adottságaimból, körülményeimből ez lehetséges. Ne tegye tönkre a teremtmény a Teremtő gyönyörűen megteremtett világát. A következő kérdés az volt: de hogyan tehetném szebbé a világot? Egészen kiskoromtól kezdve alapvetően fontos volt számomra az igazság, mindig kiálltam mellette, nagyon sok összetűzésem ebből fakadt. Hittem a saját igazságomban, ennek hajlandó voltam ököllel is érvényt szerezni, s nem érdekelt, hogy másnak is lehet igazsága, nem csak nekem. Kezembe vettem a Bibliát, s a korábbi felszínes lapozgatás után most nagyon alaposan elkezdtem tanulmányozni. S egyszer csak rádöbbsentem, hogy mindennek az alapja Jézus sokat idézett mondása: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” A második kérdésemre a válasz tehát Krisztus. Szolgálnom kell az igazságot, vagyis Krisztust. Ennek pedig az volt a számomra legteljesebb módja, ha elmegyek papnak. Ezt elmondtam a szüleimnek és a barátaimnak is, de mindenki csak nevetett rajtam, nem tudták elképzelni, hogy teljesen Istennek szenteljem az életemet, számukra én csak egy „bandatag” voltam, akiből soha nem lesz komoly ember. Olyan volt ez egy kicsit, mint amikor Nátánél megjegyezte Jézusról: „Jöhet valami jó Názáretből?” Ám a vágyam a papságra egyre jobban erősödött, senki sem tudta megakadályozni, hogy hosszú, három éves várakozás után, 1992-ben átlépjem a keralai küsszeminárium küszöbét. Előttem állt az unokatestvérem példája, aki verbita szerzetes volt, jelenleg Hollandiában szolgálja az Urat. Sokkal tartozom Istennek és az embertársaimnak. Szent Pállal mondhatom: „Isten kegyelméből vagyok az, ami vagyok”, és csupán az Ő kegyelme tart meg engem a misszionáriusi hivatásomban.

Hogyan emlékszik vissza a gyermek- és az ifjúkorára, milyen volt a keresztények helyzete akkor Indiában?

A Kerala államban élő keresztények helyzete speciális, hiszen mint említettem, itt él az indiai keresztények többsége. Tudjuk, hogy Xavéri Szent Ferencsel együtt jött a „római-barokk” kultúra is, melynek központja Goa városa, de Keralát „Kis Vatikán”-nak is nevezik. Nagyon mélyen gyökerezik bennünk a katolikus hit. Gyermek- és ifjúkoromban békésen élt egymás mellett Keralában a hindu, a keresztény és a muzulmán, nem emlékszem, hogy bármikor is nagyobb összetűzések lettek volna a három vallás követői között. India más részein természetesen egészen más a helyzet. Sajnos egyébként ma már Kerala államba is behatolt a hindu fundamentalizmus, bár egyelőre még csak elvétve fejt ki romboló hatását.

Az utóbbi egy-másfél esztendőben különösen a kelet-indiai Orissza államból érkeztek aggasztó hírek a keresztények üldözéséről, itt a Krisztus-hívókat számos

Ennek előzményei egészen 1999 januárjáig nyúlnak vissza. Akkor egy ausztrál misszionáriust, Graham Stainest és két fiát halálra égette a feltüzelt tömeg, amelyet egy Dara Szing nevű hindu fanatikus vezetett. Azóta errefelé a keresztények elleni támadások szinte mindennaposak. 2007 karácsonyának vigíliáján egy hindu fundamentalista szervezet vezetője, Szvámi Laxmananda Szaraszvati és társai sok templomot leromboltak, sok keresztényt bántalmaztak és otthonaikból elűldöztek. E pusztítás iszonyú emléke ma is elevenen él a

támadás érte a hindu fundamentalisták részéről, melyek során felgyújtottak 20 ezer házat, 300 falu több mint 100 lakosa vesztette életét, és 50 ezerre tehető a menekültek száma...

papok, szerzetesnők és a nép emlékezetében. A támadás célja az volt, hogy a kuttak-bubanesvari érsekség Kandamal nevű kerületéből végérvényesen elüldözzék a keresztényeket. Négy nap alatt száz templomot és kápolnát, öt kolostort, öt plébániaépületet, kollégiumokat, iskolákat és száznál is több keresztény tulajdonban lévő üzletet, köztük gyógyszertárakat romboltak le. 2008. augusztus 23-án pedig, amikor a hinduk Krisna születésnapjának megünneplésére készültek, merénylet áldozata lett a keresztényellenességéről hírhedtté vált Szvámi Laxmananda Szaraszvati és négy társa. A kormány tudott a tervezett merényletről, és értesítette a hindu vezetőt a veszélyre. Egy maoista szervezet magára vállalta az akciót, ennek ellenére a hinduk a keresztényeket gyanúsították vallási vezetőjük meggyilkolásának kitervelésével, hiába állította a kormány az ellenkezőjét. A fölheccelt tömeg robbantásos merényletek sorát követte el keresztény intézmények ellen, melynek során elpusztult Buvanavar Főegyházmegye pasztorális központja is. Egy itt dolgozó papot és apácát megverték, levetkőztettek és meztelenül mutogatták őket. Négy másik papot szintén bántalmaztak, az egyik súlyos égési sérüléseket szenvedett. Újabb templomokat, kolostorokat, kórházakat és járműveket gyújtottak fel. Sok szerzetesnő a fenyegetések elől a szomszédos államba menekült. Egy fiatal apácát, aki egy szociális intézményben dolgozott, csoportosan megerőszakoltak, mielőtt az épületet lerombolták volna. A csőcselék megtámadta Teréz anya nővéreinek rendházát és kórházát is, amelyet egyszer már leromboltak, és amelyet két hónappal korábban építettek újra, sőt, a betegeket is megverték. P. Edward Sequeira, az Isteni Ige Társasága tagja egyike volt a súlyos sérülteknek. Mikor Orisszában a missziós állomásukhoz tartozó árvaházat megtámadták, egy húszéves civil kíséző nővér, Rajni, szembeszállt a tömeggel. A csőcselék P. Sequeirát és Rajnit két külön szobába zárta, és megparancsolták a gyerekeknek, hogy hagyják el az árvaházat. Ezután a két foglyot leöntötték benzinnel, és rájuk gyújtották az árvaházat. Egy Kamalini Naik nevű asszony férjét úgy kényszerítették, hogy térjen át a hindu vallásra, hogy megfenyegették: megölik az édesanyját. Ezért a férfi lemondott hitéről. Ezután odahívták feleségét, aki áldott állapotban volt, a hetedik hónapban. Ő kiállt Krisztus mellett, erre a fanatikusok darabokra vágták az asszonyt és másfél éves kisfiát, férje és más keresztények szeme láttára. Egy Prakas Digal nevű falusi ember elmesélte, hogy felgyújtották a templomukat, felégették a konyhóikat, elégették az összes ruháikat. Megkínózták, majd magukra hagyták őket. Hónapokig éltek a dzsungelben. Nagyon sok pap, nővér és világi nővér sorsa ez, akik a szegények legszegényebbjét szolgálják egy elvileg demokratikus országban, ahol állítólag vallásszabadság van. A legfrissebb hírek szerint pedig Orissza államban május 31-én három keresztény család házát gyújtották fel hindu szélsőségesek. A merénylet akkor történt, amikor visszavonták a kormány által kirendelt katonai alakulatokat, amelyek hónapokig állomásoztak a térségben, hogy megakadályoz-

zák a keresztények elleni pogromokat. Bezárták a menekülttáborokat is, és felszólították a keresztényeket, hogy térjenek vissza lakhelyükre. A hindu szélsőségesek akcióikkal vélhetőleg éppen ezt igyekeznek megakadályozni, félelemben tartva a keresztény lakosságot.

A Vatikán lapja, a L'Osservatore Romano idej, február 15-ei száma szerint a hindu szélsőségesek mindig arra hivatkoznak, hogy a keresztény misszionáriusok iskolai oktatásban részesítik az indiai társadalom számkivetettjeit, a dalitokat, akik az érinthetetlenek egyik csoportját alkotják, és hogy erőszakal térítenek a szegény hinduk között...

Igen, s meggyilkolt vezetőjük, az imént említett Szvámi Laxmananda Szaraszvati korábban így indokolta erőszakos akciójukat: „Az egész országnak az lenne a jó, ha mindenki visszatérne a hindu hitre.” Ezzel szemben a keresztény misszionáriusok határozottan állítják, hogy az ő hivatásuk a szegények és rászorulóknak szolgálata. Céljuk pedig nem a térítés, hanem a tanúságtétel a krisztusi szeretetről. Egyébként már Teréz anyát és nővéreit is azzal vádolták a hindu szélsőségesek, hogy valódi céljuk a térítés. A keresztények elleni fellépésnek azonban egyértelműen politikai és nem vallási okai vannak. Az indiai társadalom vezetése egy maroknyi ember kezében van. Ezek többségükben okos, ravasz személyek, akik kihasználják, hogy Indiában rengeteg az írni, olvasni nem tudó ember. Ők pedig könnyen megvehetőek egy kis pénzzel, élelemmel, alkohollal, különösen a választások idején. A cél egyértelmű: a hatalom megtartása. Ezzel szemben mind világosabbá válik, hogy ahol katolikus misszionáriusok dolgoznak, ott fontos társadalmi és gazdasági változások történnek. Az emberek anyagiilag gyarapodnak, öntudatosabban képviselik saját érdekeiket, iskolázottabbak. Ennek pedig nem örül mindenki, ugyanis csökken a tanulatlan és olcsó munkaerő az ültetvényeken, a kizsákmányolás hagyományos formáinak a lehetőségei szűkülnek. A katolikus misszionáriusok felvilágosítják az embereket, hogy mennyire kihasználják őket a politikusok. Például egy embernek van 50 hektár földje, de rabszolgaként dolgoztatják őt, éhbérért. A misszionáriusok azonban azt mondják: ez nincs így jól, nektek jogotok van a tisztességes megélhetéshez, mert emberek vagytok, mindnyájan Isten gyermekei, Krisztus mindenkiért jött el közénk, válogatás nélkül, értetek is. Ennélfogva titeket is megillet az emberi méltóság joga. Ha dolgoztok, azért tisztességes bér jár, a munkaadóitok nem bánhatnak veletek rabszolgaként. Ez az, ami nem tetszik egyes politikusoknak, mindez sérti az ő gazdasági érdekeiket, ezért felhasználják a hindu vallást hatalmi céljaik elérése érdekében, fő ellenségként kikiáltva a keresztény misszionáriusokat. Itt egyértelmű, hogy kétféle értékrend ütközik: az egyik a csak haszonelvűségben gondolkodó, amellyel élesen szemben áll egy másik, a krisztusi szeretet mindenkire kiterjedő tanítása. Egyébként mi, verbiták, nagyon erősek vagyunk Indiában, négy provinciánk van és egy régiónk, nyolc püspökünk. Tisztában vagyunk azzal, hogy nem szabad erőszakosan keresztelni, tiszteletben tartjuk India törvényeit. Velünk ellentétben azonban sok szekta létezik Indiában, amelyek számára valóban az a legfontosabb, hogy minél több embert megkereszteljenek, s erről jelentést küldjenek a központjukba. Módszerük hasonló a hindu fundamentalistákéhoz, ők is pénzzel, élelemmel próbálják Krisztus hitére téríteni az embereket. Ezt kihasználják

a hindu fundamentalisták, mondván, hogy íme, ilyenek a keresztények, erőszakosak, visszaélnék az indiai vallásszabadsággal, pedig az erőszakos térítés csak a szektákra jellemző. Ez súlyos probléma.

Mekkora a befolyásuk a hindu fundamentalistáknak?

A hindu fundamentalisták száma nem sok, de rengeteg emberre tudnak hatni. Ugyanakkor egyre többen vannak azok is, akik elismerik, hogy a hinduizmus mellett joga van a létezéshez a keresztény hit és a muzulmán vallás követőinek is. De ne feledjük, hogy a hinduizmus India legnagyobb vallása, hatalmas tömeg, mintegy 750 millió ember vallja. Ezért nem valószínű, hogy a hinduisták befolyása csökkenne a jövőben.

Az idei választásokon a keresztényellenes Bharatiya Dzsana Párt mégis alulmaradt a toleránsabb Kongresszus Párttal szemben.

Ennek óriási jelentősége van, s igazolja azt, amit az imént mondtam, hogy ha nem is gyorsan, de egyre többen felismerik: a hindu fundamentalisták erőszakra épülő politikája élesen szemben áll India, és tágabb értelemben az egész emberiség érdekeivel is. Ezért nyerhetett a keresztények és a muzulmánok jogait elismerő, a vallásszabadságot tiszteletben tartó párt.

Kicsit térjünk vissza a dalitokra, az indiai társadalom számkivetettjeire. Az, hogy a hindu fundamentalistákat felháborítja, hogy a keresztények felkarolják őket, mennyire fakad a hinduisták reinkarnációt hirdető hitéből — tehát, hogy az előző életükben elkövetett bűneikért kell bűnhődniük —, illetve az indiai kasztrendszerből?

Ez elsősorban a kasztrendszerrel függ össze. A dalitok 165 millióan vannak, a társadalom legalsóbb rétegét alkotják, de most nagyon fontos történelmi pillanathoz érkeztünk, az indiai parlament új elnöke ugyanis Meira Kumar asszony lett, aki a dalitok közül származik. Ha a fundamentalisták lennének hatalmon, ez nem fordulhatott volna elő, ők ugyanis a társadalom leggazdagabb rétegeiből származnak. A Kongresszus Párt azonban a társadalmi, gazdasági igazságtalanságok, egyenlőtlenségek csökkentésére törekszik, s ennek része, hogy felemelje a szegénységből, a kilátástalanságból a dalitokat is. Ez volt az egyik alapvető célja Mahatma Gandhinak is, akinek eszméjéhez, politikájához a Kongresszus Párt igyekszik hű maradni. Ezzel mi, keresztények, a krisztusi tanítás szellemében természetesen tökéletesen egyetértünk, hiszen Isten előtt minden ember egyenlő. Az Indiába érkező misszionáriusaink mindig különös gonddal viselték a szívükön a dalitok sorsát, megmutatva nekik Krisztust, aki mindenkit elfogad, válogatás nélkül. Ez pedig növelte a dalitok méltóságát, s érthetően sokan követték közülük Krisztust. Mi, keresztény misszionáriusok, napjainkban is kiemelten foglalkozunk az indiai társadalom kizsácoltjaival. Így például a dalitok mellett a leprásokkal, több lepratelepünk is van. Számunkra természetes, hogy a mindennapokban is követjük a krisztusi irgalmat, hiszen Krisztus is gyógyított, törődött az akkori társadalom számkivetettjeivel, szociális munkát is végzett. A hindu fundamentalisták nagy része a kasztrendszer felépítő híve, ezért lenézik, letaszítják a dalitokat és az érintetleneket. Ez számunkra teljességgel elfogadhatatlan.

Említette a független India megteremtőjének, Mahatma Gan-

Indiában van külön Gandhi-filozófia, amit tanítanak különböző helyeken. Én a szemináriumban is tanultam Gandhi-filozófiát. Nagyon

dhinak a nevét. Ő mindig a krisztusi békességet hirdette, a társadalmi igazságtalanságok jelentős csökkentésére törekedett. Az elmondottak alapján azonban hatalmas ellenőrök működnek közre, hogy az ő szellemisége és lelkesége ne érvényesüljön széles körben a mai Indiában.

fontos tudni, hogy Gandhi alacsony, nem pedig magas kasztból származott. Vallotta, hogy Isten az igazság, és a filozófia lényege ez. Gandhira rendkívüli módon hatott Krisztus tanítása, különösen a Hegyi beszéd. Komolyan gondolkodott azon, hogy áttér a keresztény hitre. Erre csak azért nem szánta rá magát, mert bár nagyon szerette Krisztust, a keresztényeket nem, ugyanis kedvezőtlen tapasztalatai voltak velük kapcsolatban. Többnyire olyan keresztényekkel találkozott, akik csak külsőségekben követték Krisztust, de lélekben nem. Gandhi nem volt keresztény, viszont krisztusi módon élt, ezért számunkra is példa lehet, akitől tanulhatunk. Sok mindent tanulhatunk a tőlünk eltérően gondolkodó emberektől, de egyet mindig szem előtt kell tartanunk: követnünk csak Krisztust szabad. Ezért a mi „Tamás-keresztény”-ségünk is azt jelenti, hogy nem az apostolt követjük, hanem Krisztust. Visszatérve Gandhira: a hindu fundamentalisták többsége nem tartja tiszteletben Gandhi tanítását, hiszen azt mondják, fenn kell tartani a kasztrendszer, s csak a hindu vallásnak van létjogosultsága Indiában. Gandhi ezzel szemben a kereszténységgel harmonizálva azt hirdette, hogy mindnyájan Isten gyermekei vagyunk, a teremtett világ egy hatalmas ház, amelyben mindenkinek megvan a maga helye, a maga küldetése. Isten gyermekeként pedig szeretetben, békében kell élnünk. Ez volt az ő álma. Aki tanulja Gandhi filozófiáját, azt nagyon nehéz becsapni. Ellenben a tanulatlan, iskolázatlan rétegek hatalmas tömege könnyen manipulálható. Márpedig a tanulás lehetősége nem sokaknak adatik meg. A veszélye sajnos fennáll annak, hogy egyszer a fundamentalisták átveszik a hatalmat, irányításuk alá vonják az oktatást, és megtiltják minden, az ő véleményüktől eltérő nézet tanítását. Ez pedig nagyon megnehezítené a másvallásúak, más kultúrát hirdetők életét. Az sem zárható ki, hogy az iszlám vallásban részben kialakult terrorizmushoz hasonlóan, a hinduisták körében is megjelenik a terrorizmus. Indiában már most is sok helyen az ő kezükben van az oktatás, s ezekben az iskolákban csak a hindu vallást tanítják, olyan szellemben, amely kizárja a másvallásúak iránti empátiát, toleranciát. A módszeres agymosás következtében pedig a gyerekeknek lehetőségük sem lesz arra, hogy elfogadják mások véleményét, számukra csak az a világ fog létezni, amelyet megismertettek velük, ezért bármire, a legszörnyűbb dolgokra is felhasználhatják őket a hindu fundamentalisták a céljaik elérése érdekében. Még egyszer mondom: nem vallási, hanem egyértelműen hatalmi, politikai játszmáról van szó, az egyeduralom megszerzéséről. Arra is nagyon oda kell figyelni, hogy a fundamentalisták átvették a keresztény misszionáriusok módszereit. Krisztus követőire kezdettől fogva jellemző volt, hogy kimentek az emberek közé, hirdetni az Evangéliumot. A hinduistákra sokáig nem volt ez jellemző, ma viszont már ők is ezzel a módszerrel élnek, és a személyes kapcsolatok révén a korábbiaknál sokkal hatékonyabban érintik meg az emberek lelkét. A hindu ideológia egyik ága például az, ami Magyarországon is létezik, a Haré Krisna. Mint hindu misszionáriusok, viszik az ő hitüket más orszá-

gokba, más kultúrákba. Erre nagyon oda kell figyelni. Önmagában nincs ebben semmi rossz. Ha valaki hisz egy vallásban, akkor szolgáljon annak előírásai szerint. Soha nem szabad azonban erőszakot alkalmazni egy vallás nevében, márpedig a hindu fundamentalisták ezt teszik.

Hogyan sikerült elérni, hogy bár Indiában csak a népesség két és fél százaléka keresztény, az oktatásban betöltött szerepük ennél jóval nagyobb?

Köszönjük az angoloknak, akik ezt ránk hagyták. Ezt pedig mi tovább fejlesztettük. Hasonlóan magas az arány, harminc százalékos a szociális tevékenységünket illetően is. Számomra csoda, hogy egy ilyen hatalmas országban, mint India, a maroknyi keresztény népesség kiemelten fontos szerepet tölt be az oktatásban és szociális téren. Mindenképpen meg kell említenem, hogy míg az indiaiak mindössze néhány lepratelepet tartanak fenn, mi rengeteget. Krisztus mondja, hogy gyümölcseiről ismerszik meg a fa. S itt van egy nagyon lényeges különbség a hindu fundamentalisták és a kereszténység között. Ők a hatalmat akarják mindenáron, mi viszont szolgálni szeretnénk, a krisztusi irgalom és szeretet jegyében. Legyen szó leprásról, HIV-vírusos betegről, számkivetett dalitról. S a világból mindig ez a két dolog hiányzott, de legalábbis nem terjedt el soha széles körben. A szeretet és az irgalom.

Ön gyakran hivatkozik Jézus figyelmeztetésére: „Ne féljetek azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljetek, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában” (Mt 10,28).

Ennek története van. Miután elvégeztem a noviciátust, egy év gyakorlatra kerültem egy Sonkatch nevű városba, ez Indore és Bhopál között fekvő hely Madhyapredesh államban, mely Közép-Indiában fekszik. Ez egy verbita plébánia, ahol egy gyerekotthon is volt. Itt nem élt sok keresztény, a hívó gyülekezet mindössze néhány családból állt, talán tíz-tizenöt emberből összesen. A város többségét a hindu fundamentalisták alkották. A feladatom az volt, hogy vigyázzak a bennszülöttek nyolcvan, az intézményünkben lakó gyerekeire. Gyakran előfordult ugyanis, hogy az ő otthonaikban nem volt mit enniük, mi viszont biztosítottuk nekik az állandó étkezést, s azt, hogy iskolába járhattak. A kollégiummal szemben egy nyomornegyed volt, ami sajnos Indiában nem ritka. Az itteniek illegálisan költöztek be ide, a törvények szerint ugyanis az út szélén nem szabad élni. Ők azonban nem törődtek ezzel, ha a város polgármestere kizavarta őket, másnap visszasomfordáltak. Nagyon csúnyán, ordenaré módon káromkodtak, gyakori volt a verekedés is köztük, s mindez károsan befolyásolta a gyerekeink lelki fejlődését. A már előttem ott szolgáló plébános atya többször kihívta a rendőrséget, ezért a viszony ellenséges volt köztünk. Egyszer a plébános atya elment lelkigyakorlatra, s én egyedül maradtam a gyerekekkel. Szombati nap volt, már esteledett. A gyerekek fociztak, s egyikük átrúgta a labdát a nyomornegyedre. Kérték, hogy adják vissza nekik, de az ottaniak nem voltak erre hajlandók. Ezért én mentem át, hogy visszakérjem tőlük. Egy idősebb asszony válaszolt, de borzasztóan dühösen, ellenségesen, hogy ők semmiféle labdát nem láttak, hagyjam békén őket. Én azonban erősködtem, hogy igenis átrépt a labda, a gyerekek nem hazudnak. Az asszony egyre

dühösebb lett, csúnya szavakkal illetett, és a szememre vetette, hogy nekik enniük sincs mit, én meg itt egy ócska labdát keresek rajtuk. Én is megmakacsoltam azonban magam, közöltem vele, hogy amíg nem adják vissza a labdát, addig itt maradok. Akkor az asszony bement az egyik viskóba, majd hamarosan visszatért, de már nem egyedül, hanem többedmagával, nőikkel, férfiakkal vegyesen, karddal és késsel felfegyverkezve. Szidtak, fenyegettek, hogy most majd meglátjuk, ragaszkodom-e még a labdához?! Igen veszélyes helyzet volt, mert a nyomorregyedből az emberek könnyen indulatba jönnek, s olyankor előbb cselekednek, ösztönből, mint gondolkoznak. Mitévő legyek? Elfussak? Ezt nem tartottam méltónak magamhoz. Akkor inkább meghalok, de amit mondtam, azt megmondtam. „Legyen a ti beszédetek igen-igen, vagy nem-nem. A többi az ördögtől jön”... A nyolc fős csoport közben egyre közelebb került hozzám. S akkor eszembe jutott a mondat: ti megölnétek ugyan a testemet, a lelkeimet nem tudjátok megölni! Nem halkán mondtam ezt, hanem kiabáltam, hangosan, indulatosan, s ráadásul az ő nyelvükön. A karddal, késsel fenyegetve felém tartó csoport megtorpant, mozdulatlaná meredvedt. Csak a szemük villogott felém haragosan, de látszott rajtuk a megdöbbenés. Néhány másodpercig álltak velem szemben, majd kihullt a kezükből a kard és a kés, megfordultak és visszamentek a kunyhóikba. A labdát persze nem adták vissza, de nem ez volt a lényeg. Akkor Istenhez fohászkodtam: Uram, honnan jött nekem ez a mondat? Tudtam, hogy benne van a Szentírásban, de korábban még soha nem idéztem, nem volt a tudatomban. Hogy történt ez? Akkor döbbsentem rá véglegesen arra, hogy Krisztus ma is él, és örökké élni fog, az Igéjén keresztül, s valóban igaz az, amit mondott: veletek lesztek mindennap, az idők végezetéig. Azok az emberek a nyomorregyedből nem ismerték Krisztust, talán nem is hallottak róla, s mégis elmentek, nem bántottak engem, engedelmeskedtek Krisztusnak. Nagy megvilágosodás volt ez nekem, s eszembe jutott János evangéliuma: „Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.” Minden emberben létezik tehát valami Krisztusból. Ezért igaz az, amit mondott: „Senki nem juthat el az Atyához, csak általam.” Ha nincs ez az élményem, lehet, hogy most nem vagyok itt. Ez az eset annyira mélyen belém vésődött, hogy azóta senkitől nem félek. A szeretetben nincs félelem, én pedig tiszta szeretettel tudok fordulni Istenhez. Ő pedig maga a szeretet. A hitünket meg kell valánunk, legyenek bármilyenek a következmények. Ahogy Szent Pál is mondta: „hirdetnem kell az Evangéliumot, akár kedvező az idő, akár kedvezőtlen”. Jézus pedig arra figyelmeztetett: „Aki megvall engem az Atyánál, azt én is megvallom. Aki pedig megtagad, azt én is megtagadom.” Az üldözés bármikor és bárhol elérheti az embert, s az indiai keresztények helyzete jelenleg nagyon nehéz, helyenként tragikus. Ám valóban igaz, hogy a gonosz csak az ember testét ölheti meg, a lelkét azonban nem.